

CASSANDRA CLARE

ΠΑΣΤΡΟΪΕ ΣΜΡΤΕΛΪΚΟΝ

**MESTO
PADOŁYCH
ANJELOU**

ŠTVRTÁ
KPIHA

ΠÁΣΤΡΟΪΕ ΣΜΡΤΕΛΉΝΙΚΟΝ
ΜΕΣΤΟ ΡΑΔΥΪΧΗ ΑΝΪΕΛΟΥ

Ďalšie knihy od
CASSANDRY CLARE

Nástroje smrteľníkov

Mesto kostí

Mesto popola

Mesto skla

Pekelné stroje

Mechanický anjel

Mechanický princ

Mechanická princezná

CASSANDRA CLARE

ΠÁΣΤΡΟΪΕ ΣΜΡΤΕΛΉΝΙΚΟΝ

**MĚSTO
PADLÝCH
ANJELOU**

ŠTVRTÁ
KNIHA

slovart

Copyright © 2011 Cassandra Claire LLC

Translation © Otakar Kořínek 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1012-2

Joshi

Sommes-nous les deux livres d'un même ouvrage?

Pod'akovania

Ako vždy, základom podpory, ktorú treba na napísanie knihy, je rodina: môj manžel Josh, moja mama a otec, Jim Hill a Kate Connorová, rodina Ensonovcov, Melanie, Jonathan a Helen Lewisovci, Florence a Joyce. Táto kniha je väčšmi než akákoľvek iná výsledkom intenzívnej skupinovej práce, takže veľká vďaka patrí Delii Sherman, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Justine Larbalestier, Elke Cloke, Robin Wasserman a osobitne treba spomenúť Maureen Johnsonovú za to, že mi „požičala“ meno pre Maureen. Ďakujem Waynovi Millerovi za pomoc pri prekladoch z latinčiny. Ďakujem Margie Longoriovej za podporu projektu Book Babe: Michael Garza, majiteľ Big Apple Deli, je pomenovaný po jej synovi Michaelovi Eliseovi Joeovi Garzovi. Moja vďaka ako vždy patrí môjmu agentovi Barrymu Goldblattovi, mojej editorke Karen Wojtyla a Emily Fabre za zmeny dávno po termíne. Cliffovi Nielsenovi a Russellovi Gordonovi za krásne obálky a tímom vo vydavateľstve Simon & Schuster a Walker Books za to, že sa uskutočnilo všetko ostatné z tohto zázraku. A nakoniec ďakujem Linusovi a Lucy, mojim mačkám, ktoré mi rukopis povracali iba raz.

Prvá časť
Ničiví anjeli

*Existujú choroby, ktoré chodia tmou;
a existujú ničiví anjeli, ktorí lietajú zahalení hávom
neviditeľnosti a mlčanlivosti;
tých nevidíme, ale vnímame ich silu
a klesáme pod ich mečom.*

Jeremy Taylor: Pohrebná kázeň

I

NAJMOCNEJŠÍ

„Len kávu, prosím.“

Čašníčka nadvihla ceruzkou namaľované obočie. „Na jedlo nič?“ spýtala sa. Mala výrazný prízvuk a z jej postoja vyžarovalo sklamanie.

Simon Lewis jej to nemal za zlé. Asi dúfala v štedrejšie prepitné, než aké dostane za jednu šálku kávy. No môže on za to, že upíri nejedia? Niekedy si v reštaurácii objednal aj jedlo, aby zachoval zdanie normálnosti, ale bol utorok večer, vo Veselke skoro ani noha, a tak sa s jedlom neobťažoval. „Len kávu.“

Čašníčka mykla plecóm, vzala mu laminované menu a odišla po kávu. Simon sa oprel na tvrdej plastovej stoličke a rozhliadol sa. Veselka, jedáleň na rohu Deviatej ulice a Druhej avenue, patrila medzi jeho obľúbené lokály na Lower East Side – chodili sa tam najesť ľudia z okolia, steny boli vytapetované čiernobielymi malbami a dalo sa tam sedieť aj celý deň, ak si človek raz za pol hodiny objednal kávu. Podávali tam aj jeho kedysi obľúbené vegetariánske pirohy a boršč, ale tie dni mal už za sebou.

Bola polovica októbra a práve vyvesili halloweenskú výzdobu – vratko stojacu tabuľu s nápisom ŽIVOT, ALEBO BORŠČ! – čo bola parafráza na detské „Život, alebo maškrtu“, keď deti chodili z domu do domu –, a upíra vystrihnutého z kartónu, ktorý sa volal gróf Plackula. Simonovi a Clary sa kedysi zdali tie gýče strašne zábavné, ale gróf s vytrčajúcimi zubami a čiernym plášťom už dnes Simonovi nepripadal taký smiešny.

Zadíval sa z okna. Bol vetristý večer a po Druhej avenue sa prehánalo lístie ako rozhodené konfety. Po ulici šlo dievča, dievča v prepásanom plášti do dažďa, a vo vetre mu poletovali dlhé čierne vlasy. Ľudia sa za ňou obzerali. Simon také v minulosti vídal a vždy len tak špekuloval, kam asi idú a s kým sa majú stretnúť. S takými ako on nie, to už vedel.

Lenže táto bola výnimka. Nad vchodovými dverami cengol zvonček a dnu vošla Isabelle Lightwoodová. Keď zbadala Simona, usmiala sa, zamierila k nemu, cestou si myknutím pliec zhodila plášť a prevesila ho cez operadlo stoličky, kým si sadla. Pod plášťom mala „Izzino typiko ohodenie“, ako to volala Clary – krátke vypasované zamatové šaty, sieťované pančuchy a čižmy. Do ľavej mala zasunutú dýku a Simon vedel, že ju vidí iba on. No aj tak sa všetci dívali, keď si sadala a prehodila si dozadu vlasy. Nech mala oblečené čokoľvek, vždy pútala pozornosť ako filmová hviezda.

Krásna Isabelle Lightwoodová. Keď sa s ňou Simon spoznal, usúdil, že o takých ako on ani nezakopne. Viac-menej mal pravdu. Oblubovala takých, s ktorými nesúhlasili jej rodičia, čo v jej svete znamenalo Dolnosvetanov – férov, vlkolakov, upírov. Že to spolu ťahajú už mesiac či dva, prekvapovalo aj jeho samého, hoci sa to obmedzovalo iba sem-tam na schôdzku, ako bola táto. No stále mu chodilo po rozume, či by k tomu došlo, aj keby sa nebol premenil na upíra a celý jeho život sa v tej chvíli nezmenil.

Isabelle si zastrčila za ucho prameň vlasov a žiarivo sa usmiala. „Vyzeraš fajn.“

Simon vrhol pohľad na svoj odraz v okne jedálne. Na jeho zmenenom vzhľade bol badateľný Isabellin vplyv, odkedy si spolu začali. Prinútila ho zahodiť mikiny a nosiť kožené saká, tenis-ky musel zameniť za značkové čižmy, ktoré ho, mimochodom, vyšli na tristo dolárov. Svojich tričiek s nápismi sa však nevzdal – na tomto nápis hlásal EXISTENCIALISTI TO ROBIA ZBYTOČNE –, ale džínsy už nemali na kolenách diery a natrhnuté vrecká. Nechal si narásť aj dlhšie vlasy, takže mu teraz padali do očí a zakrývali čelo, ale to bolo skôr z nevyhnutnosti ako pod Isabelliným vplyvom.

Clary si z jeho nového vzhľadu uťahovala, no treba povedať, že sa pobavene dívala na všetky jeho vzťahy s dievčatami. Nemohla uveriť, že vážne chodí s Isabelle. Neverila, pravdaže, ani tomu, že rovnako vážne chodí aj s Maiou Robertsovou, ich kamarátkou a zhodou okolností vlkolačicou. A už vôbec nemohla uveriť, že jednej o druhej ešte nepovedal.

Simon ani dobre nevedel, ako sa to stalo. Maia k Simonovi rada chodila a používala jeho Xbox – na opustenej policajnej stanici, kde svorka vlkolakov žila, ho nemali –, a keď odchádzala tretí či štvrtý raz, naklonila sa a na rozlúčku ho pobožkala. Po-tešilo ho to a potom zatelefonoval Clary a spýtal sa jej, či o tom má povedať Isabelle. „Najprv si presonduj, ako je to s tebou a s Isabelle,“ poradila mu. „Až potom jej to povedz.“

Nebola to dobrá rada. Prešiel už mesiac a on stále nevedel, ako je to s ním a s Isabelle, a preto jej nič nepovedal. A čím dlhšie to trvalo, tým trápnejšie mu bolo niečo povedať. Doteraz to takto šlo. Isabelle a Maia sa nekamarátili a vídali sa zriedkavo. Lenže to sa, nanešťastie, malo zmeniť. Clarina mama a jej dlho-ročný priateľ Luke sa mali o niekoľko týždňov brať a na svadbu

pozvali Isabelle aj Maiu. Táto predstava sa Simonovi zdala ešte hrozivejšia, ako keby ho po newyorských uliciach naháňala roz-hnevaná banda lovcov upírov.

„No?“ prehodila Isabelle a vytrhla ho zo zadumania. „Prečo tu a nie u Takiho? Tam podávajú aj krv.“

Povedala to tak hlasno, až sa Simon strhol. Taktnosť nebola Isabellinou silnou stránkou. Našťastie to nikto nepočul, dokonca ani čašníčka, ktorá priniesla kávu. Buchla šálkou na stôl pred Simonom, hodila okom na Izzy a odišla, nečakajúc na jej objednávku.

„Páči sa mi tu,“ vysvetlil Simon. „S Clary sme sem vždy zašli, keď chodila na hodiny k Tischovi. Majú tu senzačný boršč a bli-ny – také sladké tvarohové knedličky – a otvorené je celú noc.“

Isabelle tomu však nevenovala pozornosť. Dívala sa ponad jeho plece. „To je čo?“

Simon sa obzrel. „Gróf Plackula.“

„Gróf *Plackula*?“

Simon pokrčil plecami. „Halloweenska výzdoba. Gróf Plackula je pre deti. Ako gróf Čokula. Alebo gróf zo *Sesame Street*.“ Usmial sa, keď videl Isabellin nechápavý pohľad. „No vieš, ten, čo učí deti rátať.“

Isabelle krútila hlavou. „Chceš povedať, že v televízii učí deti rátať *upír*?“

„Keby si to videla, zdalo by sa ti to celkom normálne,“ zamrmlal Simon.

„Hm, taká konštrukcia má istý mytologický základ,“ pripustila Isabelle a uchýlila sa k typicky tieňoloveckému výkladu. „V niektorých legendách sú upíri posadnutí rátaním, a keď pred nimi rozhodíš ryžu, musia zastať a všetky zrnká zrátať. Ale pravda to, samozrejme, nie je, takisto ako tie báchoroky s cesnakom. A vôbec, upíri nemajú čo učiť deti. Naháňajú strach.“

„No ďakujem ti pekne,“ utrúsil Simon. „Je to len žart, rozumieš. Ide to takto: ‚Deti, čo dnes jedol gróf?‘ *Jednu* čokoládku, *dve* čokoládky, *tri* čokoládky...“

Dvere jedálne sa otvorili a dnu vnikol závan studeného vzduchu. Prišiel ďalší zákazník. Isabelle striaslo a načiahla sa za čiernou hodvábnou šatkou. „To je nereálne.“

„A čo by si chcela? ‚Deti, čo dnes jedol gróf?‘ *Jedného* bezmocného dedinčana, *dvoch* bezmocných dedinčanov, *troch* bezmocných dedinčanov...“

„Pst!“ Isabelle si uviazala okolo krku šatku, položila Simonovi na zápästie ruku a naklonila sa. Veľké tmavé oči jej zrazu ožili, ako jej ožívali, keď lovila démonov alebo na ich lov myslela. „Pozri tam!“

Simon šibol očami. Pri zasklenej vitríne s koláčmi a pečivom stáli dvaja muži. Ani jedného však nezaujímalo, čo tam za sklom majú. Obaja boli nízki a neprijemne vycivení, až natoľko, že líčne kosti im z bezfarebných tvárí trčali ako nože. Obaja mali riedke šedivé vlasy, bledosivé oči a opášané kabáty bridlicovej farby, ktoré im siahali až po zem.

„Vidíš?“ šepľala Isabelle Simonovi. „Čo sú podľa teba zač?“

Simon sa na nich zadíval. Oni sa dívali naňho a ich oči bez mihalníc vyzerali ako prázdne jamky. „Vyzerajú ako zlí záhradníci trpaslíci.“

„Sú to zotročenci, ľudia-zotročenci,“ zasyčala Isabelle. „Patria nejakému upírovi.“

„*Patria* – ako keď...“

Isabelle netrpezlivo odrfkla. „Počuj, vieš ty vôbec niečo o vlastných? Napríklad, ako taký upír vzniká?“

„No, keď sa mama upírka a otec upír majú veľmi radi...“

Uškrnula sa naňho. „Jasné, vieš, že upíri sa nemusia milovať, aby sa rozmnožili, ale nemáš ani potuchy, ako je to v skutočnosti.“

„A viem,“ vyhlásil Simon. „Upír som preto, lebo som sa napil trocha Rafaelovej krvi, kým som zomrel. Napil sa krvi a zomrieť rovná sa upír.“

„Nie celkom,“ pokrútila hlavou Isabelle. „Upírom si preto, lebo si sa napil Rafaelovej krvi, lenže potom ťa pohrýzli iní upíri a až *potom* si zomrel. Počas tohto procesu ťa musia v niektorej chvíli pohrýzť.“

„Prečo?“

„Sliny upírov majú... určité vlastnosti. Transformačné vlastnosti.“

„Fuj!“ vyhrkol Simon.

„Nijaké fuj, s tým sa tu na mňa neoháňaj. Čarodejné sliny máš *ty*. Upíri sa držia v blízkosti ľudí, a keď sa im minie krv, živia sa z nich – sú pre nich ako pojazdné automaty s rýchlym občerstvením,“ objasňovala s odporom. „Povedal by si si, že od straty krvi budú stále slabí, ale upírie sliny majú v skutočnosti hojivé vlastnosti. Zvyšujú počet červených krviniek, ľudia sú potom silnejší a zdravší, žijú dlhšie. Preto nie je proti zákonu, aby sa upíri živili na ľuďoch. Neškodí im to. No raz za čas si niektorý upír povie, že chce viac ako len maškrtu. Chce zotročencia – a vtedy začne pohryzeného človeka kŕmiť malými dávkami upirej krvi, len toľko, aby bol povolný, aby sa k svojmu pánovi pripútal. Zotročenci svojich pánov zbožňujú a radi im slúžia. Túžia im byť čo najbližšie. Ako ty, keď si sa vrátil do Dumontu. Ťahalo ťa k upírovi, ktorého krvi si sa napil.“

„Rafael,“ zaševelil Simon neradostne. „Ale dnes sa už nijako netrhám, aby som s ním bol, to ti teda poviem.“

„Nie, to zmizne, keď sa staneš plnokrvným upírom. Iba zotročenci zbožňujú svojich ploditeľov a nemôžu ich neposlúchať. Čo to nevidíš? Keď si sa vrátil do Dumontu, Rafaelov klan ťa vysal, ty si zomrel a potom si sa stal upírom. Keby ťa však

neboli vysali, keby ti namiesto toho boli dali viac upírskej krvi, nakoniec by si sa stal zotročencom.“

„To všetko je fakt strašne zaujímavé, ale nevysvetľuje to, prečo na nás tak vyvalujú oči,“ povedal Simon.

Isabelle sa na tých dvoch obzrela. „Oči vyvalujú na teba. Možno im zomrel pán a hľadajú iného upíra, ktorý si ich privlastní. Mohol by si mať domáce zvieratká, čo ty na to?“ Usmiala sa.

„Možno prišli len na hranolky,“ poznamenal Simon.

„Zotročenci nejedia ľudskú potravu. Žijú na zmesi upírskej a zvieracej krvi. Udržiava ich to ustavične vitálnych. Nesmrteľní nie sú, ale starnú veľmi pomaly.“

„Smutné je, že si neudržia vzhľad,“ povedal Simon, upierajúc na nich pohľad.

Isabelle sa vystrela. „Idú sem. Zistíme, o čo im ide.“

Zotročenci sa pohybovali, akoby boli na kolesách. Nekráčali, skôr sa nehlučne kĺzali. Trvalo im iba sekundy, kým prešli cez jedáleň. Keď sa blížili k Simonovmu stolu, Isabelle vytiahla z čižmy ostrú dýku a položila ju na stôl. Ležala tam, blýskajúca sa v žiarivkovom svite. Bola tmavá, z masívneho striebra a na obidvoch stranách rukoväte mala vypálené kríže. Na väčšine zbraní, ktoré odpudzovali upírov, boli kríže. Asi preto, uvažoval Simon, že väčšina upírov boli kresťania. Kto by povedal, že vyznávať také menšinové náboženstvo môže byť také výhodné?

„Stačí, bližšie nechodte!“ zarazila Isabelle zotročencov, keď boli pri stole. Prsty mala na kúsok od dýky. „Povedzte, čo chcete!“

„Tieňolovkyňa,“ zasyčal šepotavo ten, čo stál vľavo. „Nevedeli sme, že sa v tejto situácii vyskytnete aj vy.“

Isabelle nadvihla jemné obočie. „A tá situácia je...?“

Druhý zotročenec ukázal dlhým sivým prstom na Simona. Necht mal žltkastý a ostrý. „Musíme niečo vybaviť s Dvojtvárnym.“

„To v nijakom prípade,“ ohradil sa Simon. „Netuším, kto ste. Nikdy som vás nevidel.“

„Volám sa Walker,“ predstavil sa prvý. „Ten vedľa mňa sa volá Archer. Slúžime najmocnejšiemu upírovi v New Yorku. Tomu, čo je na čele najväčšieho klanu na Manhattane.“

„Rafael Santiago,“ skonštatovala Isabelle. „Potom musíte vedieť, že Simon nepatrí do nijakého klanu. Je voľný.“

Walker sa ledva badateľne usmial. „Najmocnejší sa však nazdáva, že tento stav možno zmeniť.“

Simonov pohľad sa stretol s Isabelliným. Pokrčila plecami. „Nepovedal ti Rafael, že nechce, aby si bol v jeho klane?“

„Možno si to rozmyslel,“ odvetil Simon. „Vieš, aký je. Náladový. Nestály.“

„Nie, neviem. Naposledy som ho videla, keď som sa mu vyhrážala, že ho zabijem svietnikom. Ale vzal to normálne. Ani sa nepohol.“

„No fantázia,“ prehodil Simon. Obaja zotročenci na ňom viseli očami. Boli bledé, belavo sivé ako špinavý sneh. „Ak ma Rafael chce v klane, potom asi preto, že odo mňa niečo očakáva. Povedzte mi čo.“

„Nie sme oboznámení s plánmi najmocnejšieho,“ odvrkol Archer zvysoka.

„Tak si dajte odchod!“ odsekol Simon. „Nikam nejdem!“

„Ak s nami nepôjdete, sme splnomocnení priviesť vás násilím.“

Dýka akoby sama skočila do Isabellinej ruky. Či lepšie, ledva pohla rukou, a už ju držala. Zľahka ňou zašermovala. „Na vašom mieste by som to neskúšala.“

Archer na ňu vyceril zuby. „Odkedy sú deti Anjela telesnými strážcami odpadlických Dolnosveťanov? Predpokladal by som, že nad také veci ste povznesená, Isabelle Lightwoodová.“

„Nie som jeho telesná strážkyňa,“ odvrkla Isabelle. „Som jeho *dievča*. Čo mi dáva právo nakopať vás do zadku, ak mu nedáte pokoj. Tak je to.“

Jeho *dievča*? Simona to tak vykoľajilo, že sa nezmohol ani na prekvapený pohľad, a Isabelle zatiaľ prevrtávala tmavými blčiacimi očami oboch zotročencov. Ešte nikdy sa neoznačila za jeho dievča, ale na druhej strane to svedčilo o tom, ako sa jeho život zmenil. Práve to ho dnes večer zarážalo najväčšmi, ešte viac ako fakt, že ho pozýva na stretnutie najmocnejší upír v New Yorku.

„Najmocnejší upír New Yorku,“ ujal sa slova Walker tónom, ktorý zrejme pokladal za upokojujúci, „má návrh, ktorý vám chce predložiť, Dvojtvárny...“

„Volá sa Simon. Simon Lewis!“

„Ktorý chce predložiť pánu Lewisovi. Môžem sľúbiť, že pre pána Lewisa bude nadmiernu výhodné, ak bude ochotný odobrať sa s nami a vypočuť si jeho návrh. Prisahám na česť najmocnejšieho, že sa vám nič nestane, Dvojtvárny, a že ak odmietnete ponuku, urobíte to zo svojej slobodnej vôle.“

Najmocnejší, najmocnejší. Walker to vyslovoval so zmesou úcty a zbožnosti. Simon sa vnútri zachvel. Strašné byť takto k niekomu pripútaný, nemať vlastnú vôľu.

Isabelle krútila na Simona hlavou, nemo vyslovovala „nie“. Asi má pravdu, mihlo sa hlavou Simonovi. Bola skvelá Tieňolovkyňa. Už od dvanástich chytala démonov a Dolnosveťanov, ktorí porušili zákon – ničomných upírov, bosorákov praktizujúcich čiernu mágiu, vlkolakov, ktorí zdívali a niekoho zožrali. Bola v tom pravdepodobne lepšia ako hociktorý iný Tieňolovec v jej veku – s výnimkou jej brata Jacea. A potom ešte Sebastiana, pomyslel si Simon, ktorý bol ešte lepší než oni dvaja. Lenže ten už nežije.

„Tak dobre,“ vyhlásil. „Pôjdem.“

Isabelle vyvalila oči. „Simon!“

Obaja zotročenci si pošúchali ruky ako zloduchovia v komikse. Strach však nenaháňalo ich gesto, ale to, že ho urobili zároveň a celkom rovnako, akoby boli bábkys, ktoré v tej istej chvíli niekto potiahol za šnúrky.

„Výborne,“ povedal Archer.

Isabelle tresla dýkou o stôl, až to zadunelo. Naklonila sa, až sa jej ligotavé tmavé vlasy obtreli o stôl. „Simon,“ šepala násťočivo, „čo ti preskočilo? Niet dôvodu, aby si s nimi šiel. Rafael je sviňa.“

„Rafael je pánom upírov,“ odvetil Simon. „Od jeho krvi som upírom. Je môj... no, ako sa to hovorí...“

„Ploditeľ, stvoriteľ, pôvodca – je milión mien na to, čo urobil,“ povedala Isabelle neprítomne. „Áno, upírom môžeš byť vďaka jeho krvi, ale nie si vďaka nej *Dvojtvárnny*.“ Stretli sa im pohľady. *Dvojtvárnny* *ta urobil Jace*. To by však nikdy nepovedala nahlas. Pravdu a všetko, čo bolo za tým, poznali len niekoľkí – kým je Jace a kým je vďaka tomu Simon. „Nemusíš skákať, ako ti píska!“

„To nemusím,“ prisvedčil Simon a stíšil hlas. „Ale ak odmietnem, myslíš, že Rafael to nechá tak? Nenechá. Pôjdu po mne.“ Hodil pohľadom na zotročencov. Tí sa tvárili, že to tak bude, ale mohol si to len namýšľať. „Nikde mi nedajú pokoj. Keď budem vonku, v škole, u Clary...“

„No a čo? Clary si s tým neporadí?“ Isabelle rozhodila ruky. „Ale ako chceš. Aspoň mi dovoľ, aby som šla s tebou.“

„V nijakom prípade,“ ozval sa Archer. „To nie je vec Tieňolovcov. Je to vec Detí noci.“

„Nebudem...“

„Zákon nám dáva právo konať v našich veciach medzi sebou,“ povedal Walker odmerane. „Len medzi nami.“

Simon sa na nich zadíval. „Dajte nám, prosím vás, chvíľu,“ požiadal. „Chcem sa s Isabelle porozprávať.“

Na okamih nastalo ticho. Okolo nich kypel život. Do jedálne sa hrnuli návštevníci divadla o ulicu ďalej, čašníčky pobehovali s táčkami pariaceho sa jedla, pri okolitých stoloch sa smiali a debatovali dvojice, kuchári za pultom na seba pokrikovali objednávky. Nikto sa na nich nedíval, nikto netušil, že sa deje niečo zvláštne. Simon si už privykol na čary, ale keď bol s Isabelle, niekedy mal mimovoľne pocit, že je uväznený za neviditeľným sklom, odrezaný od ostatných ľudí a kolobehu ich života.

„Dobre,“ povedal Walker a ustúpil. „Ale môj pán nerád čaká.“

Utiahli sa k dverám. Asi necítili závaný studeného vzduchu, keď niekto prišiel alebo vyšiel von. Stáli tam ako sochy. Simon sa obrátil k Isabelle. „Neboj sa,“ povedal. „Nič mi neurobia. Nemôžu mi nič urobiť. Rafael vie o...“ rozpačito si ukázal na čelo, „tomto.“

Isabelle sa naklonila ponad stôl a odhrnula mu vlasy. Zamračila sa. Jej dotyk bol skôr skúmavý ako nežný. Simon si pozeral Znamenie v zrkadle dosť často, takže vedel, ako vyzerá. Akoby niekto vzal tenký štetec a nakreslil mu na čelo kúsok nad očami jednoduchý obrazec. Niekedy sa zdalo, že jeho tvar sa mení ako pohyblivé obrazy mračien, ale stále tam bol, zreteľný, čierny a akosi nebezpečný, ako varovný znak v cudzom jazyku.

„Naozaj... naozaj to funguje?“ zašepkala Isabelle.

„Rafael si to myslí,“ odvetil Simon. „A ja nemám dôvod pochybovať, že nefunguje.“ Chytil Isabelle zápästie a odtiahol si jej ruku od tváre. „Nič sa mi nestane, Isabelle, neboj sa.“

Vzdychla. „Celý môj výcvik mi hovorí, že nerobíš dobre.“

Simon jej stisol prsty. „Ale choď. Nie si zvedavá, čo Rafael chce?“